

bennünk vagy kívülünk?

A puszta

Tarr Bélának

Sohasem fogom megtudni, mi is a puszta.

Vajon az, ami mélyen mibennünk, vagy kívülünk, körös-körül, mintha szorongatná olykor a reggeli meg a déli meg az esti égboltot, netán valami egészen más, valami teljes más milyenség, mely bennünk, utoljára még, az égre sóvárog, noha már réges-rég nem tudja, miért, s azt hazudja, hogy csak a pusztára vágyakozik?

A puszta, bármily közel legyen, mindig távol van.

Egyébként, amikor a pusztán van az ember, vagy, mint én, a puszta közelében, bármily közel legyen, minden elérhetetlenül távol van. Talán nem más a puszta, mint délibábos tájék, látszat, káprázat, kísértet, valami félálombéli meleg por, az utolsó illúzió, hogy még mindig van egy hely bennünk s körülötünk, ahol elrejtőzhetünk régóta mérgezett maga-magunktól, akik képtelenek vagyunk arra, hogy örökre kiköpjük a szánkából azt, amit az a pillanat művelt velünk, amikor megtanultuk érthetően kimondani a szavakat, és bezártuk saját magunkat, örökre, minden lehető tömlőc leborzasztóbbikába, mely telis-tele van a legförtelmesebb szörnyűségekkel. És ez a magánzárka újra meg újra képes meggyőzni bennünket, hogy épp ő, ez a cella az egyetlen dolog az életünkben, melynek nincs rácsa és nincsenek falai, vagy, jobbik esetben, hogy a falai legalább néha átúgorhatók és elfeledhetők, ha másként nem, hát kibámulván a piszkos, rácsos ablakon a távoli semmibe. Mi más után vágyódnánk egyébként egész életünkben, ha nem gyerekkorunk mindörökre eltűnt ideje után, melynek egy alapvető tévképzet vetett véget: egyszer csak elhittük, hogy saját magunkat halljuk, amikor beszélni halljuk magunkat, elvakított bennünket a hiúság, és mi egész életünkben arra vagyunk ítélve, hogy rabszolgái legyünk ennek a hitvány, ámbár alapvető tévképzetnek, mely rendszerint megfoszt bennünket mindentől, és soha nem hagy meg semmi mást, csak a félelmet, hogy elveszítjük azt, amivel jobb sohasem rendelkezni – a saját hangunkat.

A puszta örök paradoxon, mely az örökre elveszített nyugalom súlyos, mámorítóan fájdalmas illatát árasztja. A családi történetekből tudom, hogy a puszta utáni sóvárgás sohasem azokra jellemző, akik a pusztán születtek, és akiknek egyetlen vágya az volt, hogy soha, soha többé ne lássák viszont ebben az életben. Miért sóvárognak hát a puszta után az ilyen nyomorultak, mint én – s higgyék el, nem én vagyok az egyetlen -, akik soha nem éltek sehol és soha nem éltek meg semmit, egy reggel mégis azzal az érzéssel ébredtek fel, hogy elégük van mindentől? Mindenből, kivéve a pusztát meg a homályos sóvárgást, hogy minél több alkonyi órát tölthessenek még el az egyre fölöslegesebb és szomorúbb romok közelében, melyek ezen a barázdált földön hevernek elhagyatottan, a súlyos földön, melyből tél végén az örök eltűnés sűrű, sírós köde emelkedik az égbe. És majd végképp az enyészet lesz a vén vályog meg a korhadt gerendák, melyek már most is alig-alig emlékeztetnek azokra az évekre, amikor emberek éltek itt, mindezt benővi a gyom meg a csipkerózsza, a csalán, a tarack, a lóhere, a bogáncs meg a vadkender, s átjárja a súlyos, zöld olaj illata, mely a vad pannon növényzet fölött lebeg, azonban estente, amikor belepi a harmat a növényeket, minden annyira életszagú lesz, hogy az tényleg a teljes, mindent átható szorongásig fáj. Semmi sem emlékeztet jobban, szomorúbban a halálra, a saját halálunkra, mint az élet bősége egyetlenegy bodzabokron, mely mellett egyszer régen belelegeztük ezt a dús esti levegőt.

Az olyanoknak, mint én, miért az ilyen romokra való emlékezés az egyetlen gyógyhatású szünet ezer meg ezer más, hiábavaló gondolat között, melyek már évek óta pánikba esve ütköznek össze a fejében, és azonnal megszire elrugaszkodnak egymástól, minden rend nélkül, akár a csókák raja, ha hirtelen eldördül egy lövés, mint azokon a régi pusztai nyarakon?

A nyelv a maga alattomos csöndjében

Ja, igen, nem írtam le önöknek ennek az értelmetlen monológnak az elejét, hogy tulajdonképpen ki lennék én. Na de ugyan mit jelentene ez önöknek? Végül is bármit hazudhatnék. Hogy a legegyszerűbben fejezzem ki magam: lehetek bárki, akit súlyosan elárultak, akihez hűtlenek lettek a szavak. Bármit mondunk, mindig nagyot hazudunk magunknak is, meg másoknak is. Kiváltképp akkor, ha saját magunkról beszélünk. Mondjuk, olyasvalaki vagyok, aki mindig is rettegett a megszólalástól, s aki e miatt a rettegés miatt elvesztette minden esélyét arra, hogy úgy éljen, ahogy valahol, önnön ismeretlen mélységében, igazából élni szeretett volna. Olyasvalaki, aki – hogy ne szaporítsam a szót – egyszer az életben hallgatásba borult pont akkor, amikor éppenséggel beszélnie kellett volna, meg olyasvalaki, aki vég nélkül beszélt pont akkor, amikor éppenséggel hallgatnia kellett volna, és megérinteni azt a kezét az asztal túloldalán. Higgyenek szavamnak, vannak emberek, akik sohasem kapnak még egy esélyt. Többek között azért nem, mert nem képesek még egyszer óhajtani azt. Én egyszer hallgatásba merültem a zágrábi aszfalton a pályaudvar közelében, a Prágai utca elején, hallgatásba merültem, mert nem tudtam, mit mondjak, mit mondhatok el úgy, hogy félreértés ne legyen belőle. Hallgatásba merültem, mert nem voltam kész arra, hogy abban a rekkenő hőségben, az elviselhetetlen nyári fülledtségben a szavak miatt talán mindörökre elveszítsem mindazt, amire jobban vágytam, mint bármire azelőtt vagy azután az életem során. És fatálisan tévedtem, mert örök haladék mögé rejtőztem el, ami, ezt később értettem csak meg, nem más, mint maga a nyelv a maga alattomos csöndjében; úgy gondoltam, hogy következő alkalommal jön majd el a szavak ideje, ám a szavak nem érkeztek meg, talán kiürültek belőlem azokkal a kövér verejtékcseppekkel, melyek könyörtelenül folytak az arcomon, a hátamon, s csak fokozták súlyos, keserű kedvetlenségemet. Semmi jó sem születet ebben a nehéz levegőben, gondoltam, pláne délután egykor, a forró városi aszfalton, a városban, mely hajdanán, diákéveim alatt, az én városom volt, de nem annyira, hogy a visszatérés lehetőségét valóra váltsam, s ha kedvem támad, ne lehessen ott, a puszta közelében. Azon a napon büzlött a kezem a csigalassúságú pannon vonat piszkos kupéjától, a nyelvem a szájpapdlásomhoz tapadt a pániktól, mint egy patkány, mely megpróbálja kidugni a pofáját a mocskos csapdából a sűrű drótok közén, ám onnét nincs többé kiút. Félttem attól a gyönyörű arctól, mely tovább mélyítette bennem a teljes ürességet, a magányos, korhadt gémeskutat a puszta közepette, melynek mélyén a sötét víz színéről lassan a fenékre süllyedtek összes, az életben soha ki nem mondott szavaim.

Egy hónap múlva ugyanannak a személynek ontottam a szavakat, be nem állt a szám, egyre mélyebbre és mélyebbre süppedtem, bele a szavak teljes értelmetlenségébe, száz meg száz szó hagyta el ajkaimat, ám az a nő, ezt világoosan érzem, már túl messzire került tőlem, már nem volt olyan közel szemének fényével a bennem lévő kúthoz, mint akkor, a Prágai utcában. És én nagyon jól tudtam, hogy mindaz, ami talán meg is történhetett volna közöttünk, immár halott, kialszik, eltűnik, mint a viharlámpák távoli fényei a fáradt mezőörök kezében, amikor nyomtalanul elpárolognak és beleolvadnak a reggelbe a messzeségben, a puszta végenincs búzaföldjein. Végül is miért kellett volna bármit mondanom, egyáltalán miért várták tőlem, hogy kimondjam azt, amit lehetetlen kimondani bárkinek, bármikor?

Aki megpróbál bármit leírni

Akkor, hajdanán, gyakran álmodtam egy jelenetet, mely mintha az amerikai filmekből származott volna.

Hirtelen, valami borzalmas, alattomos hajsza közepette, melynek során egyáltalán nem volt titok, hogy mi fog történni, ha utolérnek azok, akik

REŠICKI, Delimir

Meghalni
a pandákkal
Versek
(Beszédes István,
Fenyvesi Ottó,
Kollár Árpád, Orcsik
Roland ford.)
BábelPress,
Veszprém, 2008

„Hókutya”
(Medve A. Zoltán
ford.)
Jelenkor, 2006. 11

„Buddy Holy,
Nosztalgia”
Tiszatáj, 2008. 6

„Versek”
in: Rem, Goran
(szerk)
A melankólia
krónikája
(posztmodern
horvát költők
antológiája)
Jelenkor alapítvány,
2003

szokványos átkokat szórtak rám fényes nappal, egy szörnyű, régi épület tetején találtam magam. Nem mertem hátrafordulni, soha nem pillantottam meg a rettenetes, fenyegető hangok gazdáját. Noha pánikba estem, nagyon jól tudtam, hogy nem marad más hátra, mint átugrani arról a tetőről a szomszéd, nem valami közel eső tetőre. A csontjaimban éreztem a közelgő vég fokozódó iszonyatát, de végül, jéggé dermedten és a félelemtől görcsbe rándulva, valahogy mégis elszántam magam az ugrásra. Ám mivel az ugrás nem sikeredett valami tökéletesre, ott maradtam a levegőben, a szomszéd épület tetejéről csüngve. A két kezemmel kapaszkodtam a bádogereszbe, de arra nem volt esélyem, hogy a két karom pusztá ereje fölemeljen a megmentő tető magasságába. Látván, hogy semmi esélyem, az üldözők hirtelen mintha fölhagytak volna a hajszával, hangjaik elhaltak, noha még mindig éreztem fenyegető közelségüket. Talán még mindig ott vannak, gondoltam, annak az épületnek a tetején, ahonnét elugrottam, azok az ismeretlen emberek, s még mindig várják a pillanatot, amikor végre lezuhanok a feneketlen mélységbe. Vagy már ők is rég másutt vannak, feledvén, hogy valaha is részt vettek a hajszában valakinek a rémálmában.

Később gyakran tanakodtam, hogy ugyan mit akart közölni velem a saját álmom, hacsak nem arról mesélt, hogy milyen helyzetben van az ember, aki bármit mond, milyen helyzetben van az ember, aki megpróbál bármit leírni, egyáltalán milyen helyzetben van mindenki, aki így vagy úgy használja a nyelvet, még ha nincs is tudatában a ténynek, hogy a nyelv sokkal korábban kimondja őt, mint ő bármit, bármely nyelven. Mert soha az életben, amikor megpróbáltam kimondani valamit, ami kívül esett a mindennapi, holt beszéd rutinján, nem éreztem magam kicsit se másként, mint az a szerencsétlen álombéli énem, mely a szörnyű épület tetejéről csüngött alá. És a szavak, melyeket másoktól valaha is hallottam – kivéve, talán, azét a lányéit – az én fülemnek nem hangzottak soha az életben másként, mint a szél álmosító zaja annak az eresznek az üregében, melybe abban a régi álmomban belekapaszkodtam. A fáradtság a karjaimban abban az álomban nem volt más, immár tudom, mint ama örök érzés a nyelvem hegyén, a rohadás büze a saját szájamban, amelyet meg kellett osztanom minden szavammal, melyet ebben az életben kiejtettem.

Számomra legalábbis mindig ezt jelentette a beszéd – függeszkedni, annak halvány reménye nélkül, hogy valaha is átérsz, eljutsz a megmentő tetőre, amelyről aztán lemászol a létrán, lesöpröd a ruhádról a port, és lépésről lépésre behatolsz valami jobb világba. Mely világ hozzám csak az ősi, elhagyott puszták közelében áll közel. Talán ezért váltak rögeszmémme ezek a puszták, noha soha nem kívántam kísértálni egyikre sem, és ezt most sem tudom megtenni, most, amikor már úgy sincs ott senki.

Kivéve akkor.

Akkor, gyerekkoromban.

Akkor, amikor anyám és apám néha elvittek anyám szüleinek sírjához a pusztába. Egészen addig a napig, amikor apám, mindössze néhány méterre attól a közös sírtól, azt nem mondta anyámnak, hogy ő sem más, csak egy ringyó a pusztáról, akárcsak az a boszorkány, aki szülte itt a pocsában, ahol – ezt mindenki tudja, csak hallgatnak róla –, a degenerált emberek a végtelen-ségig basztak más degeneráltakkal...

Megfoghatatlan közelség

Ez akkortájt történt, amikor apám legnagyobb kétségbeesésére s az én ijedelmemre, elkezdtek történni anyámmal azok a – talán meg fogják érteni –, valóban kimondhatatlan borzalmak.

Anyám, hogy ne szaporítsam a szót, előbb csak a jelentéktelen, mindennapi dolgokat felejtette el. Később, egyre gyakrabban és gyakrabban, a fontos napi kötelességeit is elfelejtette. Abban az időben hosszú órákat töltött egyedül a szobában, vagy csak hallgatott és hallgatott akkor is, amikor látszat szerint ott volt velünk, egyre megfoghatatlanabb közelségben. Vagy messzeségben. A munkahelyén is szaporodni kezdtek a problémák, elküldték őt betegszabadságra, és soha többé nem tért vissza dolgozni.

De ez csak az eljövendő borzalmak kezdete volt. Később egyre gyakrabban elkóborolt, aztán nem tudott visszajönni onnét, ahova, maga sem tudta miért, elindult, éjjel vagy nappal, mindegy volt neki. Az első időkben apám sehogy sem tudta elviselni a gondolatot, hogy anyám beteg, nap mint nap egyre súlyosbodik a betegsége, s hogy a felesége soha többé nem fog viszatérni, még ha a teste látszatra ott is van köztünk. Néhány napig rendben ment minden, de akkor anyám hirtelen eltűnt a városban, s létezésének e

fekete lyukaiban, amikor megszűnt kommunikálni önmagával és a környező világgal, abban a szörnyű távollétben, olykor, föltételezem, iszonyatos helyzetek és semmiképp sem jóindulatú emberek áldozata volt. Talán pont ez történt akkor is, amikor első ízben tűnt el másfél napra, két-három nappal azelőtt, hogy apám a szemébe mondta volna azokat a szavakat a pusztá melletti temetőben, mikor végre, hosszú hónapok után, odamentünk a poros nyári úton, a mezőkön keresztül anyám gyerekkorának helyszínére. Apám pirkadatok az ablakból, mely mellett átvirrasztotta az egész éjszakát, miközben állandóan hívta telefonon az ügyeletes rendőrt, és már alig állt a lábán, apám tehát látta az ablakból, amint anyám kiszáll egy autóból, melyben még két ismeretlen férfi ült. Anyám néhány perc múlva egyszerűen nem emlékezett semmire. Csak sírt-rítt, és meg sem próbálta elmondani, hogy hol töltötte az elmúlt harminc órát.

Később hol a rendőrség hozta őt haza, hol valaki más, a rendőröknél jobb emberek. Abban az időben, amikor anyám megsejtette vagy nagyon is jól tudta, hogy minden jel szerint nagyon hamar elviszik a megfelelő intézetbe, holtan találták őt a sínek mellett, nem messze a várostól, ott, ahol a végenincs mezők kezdődnek, a szántóföldön, a pusztá közelében. Apám jajgatott és azt hajtogatta, hogy egy percre sem lett volna szabad egyedül hagynia őt. Valóban így volt, azon a napon a nagynéném, apám nővére, Marija, csak negyed órácskára hagyta magára, míg leszaladt a boltba. Szegényke nem tudta, hogy a szobámban nekem is volt tartalék kulcsom.

Akkortájt eleinte bennem sem volt sok könnyörület a saját anyám iránt. Hát Istenem, akkortájt apám volt az egyetlen ember ezen a világon, akire, gyerekként, támaszkodhattam.

– Azt mondod, egy kurva a pusztáról – anyám csak ennyit mondott néha félhangosan, magában beszélve.

Egyébként, míg ki nem tört rajta a kórság, egész csinos nő volt, akit, miután a szülei meghaltak, a két nagynénje szedett fel a pusztáról és iskoláztattott itt, a városban. Ha tehetősebb lett volna, nyilván többre vitte volna, így csak a közgazdasági középiskolát végezte el és hivatalnoknő lett, aki húszévesen, halk szépségének virágjában hozzáment egy ügyvédhez, az apámhoz, aki nem tudta róla levenni a szemét; a halála után azonnal Sisakra költözött, és soha többé nem tért vissza ide, a síkságra, ahova viszont én az egyetlenem után visszajöttem, mert sehol másutt nem akartam dolgozni, csakis az ősi puszták közelében, hogy az eljövendő évek során megpróbáljak bocsánatot kérni a saját anyámtól.

Bocsánatot kérni, mert talán éppen az ő sorsától és az ő átkától ijedtem meg akkor, amikor a hőség felolvasztotta az aszfaltot a Prágai utcában, amikor azt gondoltam, hogy talán jobb semmit sem kockáztatni, mert talán én magam sem vagyok semmi más, csupán egy degenerált srác a pusztáról, akinek a fejében egy napon szintén fel fog robbanni egy régi borzalom gennyes sebe. Noha ezerszer elmondták, még anyám életében és később is, hogy a disszociatív amnéziának semmi, de semmi köze sincs a génekhez.

Ahogy anyám elárvult

Voltaképp sohasem derült fény a körülményekre, melyek közepette anyám elárvult. Voltaképpen senkit sem érdekelt, hogy mi történt ott, a pusztán.

DEJAN ŠTIFANIĆ FOTÓJA

Apám csak a halála előtt néhány nappal mondta el nekem, hogy a nagyanymat meg a nagyapámat nem holmi betegség kaszálta le, ezt a mesét csak számomra találták ki annak idején, hanem a nagyanym szeretője gyilkolta le kettejüket örülten, sértett büszkeségében és féltékenységi rohamában, valami lakatos, aki nem tudta elviselni a tényt, hogy a természetes asszony nem úgy döntött, hogy elszökik vele és otthagya a pusztát, hanem úgy döntött, hogy a pusztán marad a nagyapámmal, akitől a lánya született – az anyám.

Elmegyek a Dráván túlra, hallgatom a neszeket

Manapság, ha csak tehetem, elmegyek a Dráván túlra, az ősi, elhagyott pusztákra, és csöppet sem sietek haza a rutinos mindennapjaimba, melyek, mellékesen szólva, amióta az eszemet tudom, egy másik tükörbe néző üres tükörrre hasonlítanak a szememben. Arra a pusztára is elmegyek, ahol anyám egy nyári kora reggelen, amikor az eldördülő lövések fölriasztották, hiába próbálta fölébreszteni a szüleit, vértócsában fekvé talált rájuk a szobában, miközben az a borzalmas ember az udvarban üvöltözött és átkozta mindkettejüket, részegen támoelvogva a lopott vadászpuskával a kezében.

Sohasem szállok ki az autóból, és sohasem megyek száz méternél közelebb a romokhoz. Nem, mintha bármitől félnék. Legkevésbé a múlttól. Nem, nem félek. Egyszerűen nem akarom, hogy bárki rám bukkanjon. Ott pláne nem kívánok olyan szituációba kerülni, hogy bárkinek bármit mondanom kelljen. Leállítom a motort, leeresztem az ablakot mindkét oldalon, az anyósülés felől is, noha ennek a szónak az én életemben semmi jelentése nincsen, hátrahajtom a fejem az ülésen és egyszerűen csak, hol lehunyt, hol nyitott szemmel, sokáig, nagyon sokáig hallgatom a neszeket, amelyek az út felől hallatszanak, és mindenünnen a pusztáról.

És akkor – ezek azok a ritka pillanatok, amelyek miatt egyáltalán élek –, a délutáni vagy az alkonyi fényben megtörténik a csoda, eláraszt a gondolatlan féltalóm, amelyben nincsen nyelv, csak a tiszta semmi van, melyben frissítő fürdőt vesz egész lényem, bőrömről eltűnnek a keserű só okozta láthatatlan sebek, melyeket eddigi összes nyaram verejtéke mart ki rajtam, nem csak az a Prágai utcai nyáron, hanem a korábbi és a későbbi nyarakon is.

A forró, még mindig délutáni szél lefújja a vastag port a közeli fűzfák leveleiről. Egy darázs épp rászállt a visszapillantó tükör szélére, hogy megpihenjen a váratlan, meleg légáramtól. A bodzabokor közelében nagy, arany szárnyú legyek gyülekeznek valami körül, ami a nyár édeskés rohadásbűzét árasztja. A mezei héja nyugtalanul meglengette szárnyait a közeli, halott, drótok nélküli villanycölöp tetején, és kirepült a látókörömből. A távolból egyenletes traktorberregés hallatszik. Hihetetlen, de ha nagy távolságból hallgatja az ember, a legbanálisabb, gépies zajok is úgy hangozhatnak – nem egyéb, csupán a pusztá nosztalgia teszi –, mint egy felébredt angyal suttagása.

Azán ismét lehunyam a szemem és élvezem az ajándékba kapott nyugalmat, mert tudom, hogy soha többé senkinek nem kell semmi fontosat mondanom, hiszen a szavak, legalábbis számomra, sohasem az emberi sorsot és annak hallgatását támogató, bármily távoli isteni együttrezgés nyomvonalán születnek, és nem azért vannak, gondolom magamban olykor, hogy verseket és történeteket írjunk velük, hanem azért, hogy a sértés meg a gyűlölet, így vagy úgy, szándékosan vagy véletlenül, valakinek a csontjág hatoljon, s mert mi valamennyien, beismerjük-e vagy sem, szerelemgyerekek vagyunk, olyan szerelem szülöttei, melynek tulajdonképpen sohasem lett volna szabad megtörténnie.

Bármennyire is szeretett volna ma anyám ezzel az akácfalevéllal, mely váratlanul berepült a mellettem lévő ülésre, meggyőzni az ellenkezőjéről. Mert pontosan tudom, hogy ez a levél semmi más nem lehet, csakis ajándék az ő rég semmivé vált, és sohasem – még azokban a fájdalmas napokban sem – üres kezéből, amellyel, hajdanán, gyerekkoromban, mielőtt mély álomba merültem volna, oly gyakran megérintett: középső és mutatóujjának begyét egy pillanatra ráhelyezte ajkaimra, melyek már szorosan összezárultak az édes álom küszöbén.

RADICS VIKTÓRIA FORDÍTÁSA

Branko Ćeđec

On the road

és most? – kérdeztem az üres utat nézve
 mely eltűnt a kanyarban, egyedül a buszmegállóban
 donji vinjaniban. unalmas délután volt
 a shopping túrák meg rég csak nosztalgikus emlék
 legalábbis ami az üzletembereket illeti a vonal
 hercegovinai oldaláról. a fejem fölött két holló
 haláltáncot járt fülsiketítő rikácsolással, az úton fáradt
 kígyók és gyíkok futottak át, ironikusan emlékeztetve
 a sűrű forgalomra, mely a csempész-eldorádót
 bajdan jellemezte, abonnan megrakott csomagtartóval
 és tele tankkal visszatérve fulladoztak a szocialista
 járműpark gyöngye motorjai meg a természetes bitvesek a bátsó ülésen.
 és most? – kérdeztem könnyes szemmel az úton amely még mindig
 nappali hőséget sugárzott, estefelé,
 míg mellém nem siklott egy nagy vontató, benne bozontos
 mellű „kopasz énekesnő”, atlétatrikóján világosan
 látszottak az imént elrágcsált bárányüst zsíros nyomai,
 beültem hagyma és izzadt tornacipő szagába, édesen
 mosolyogtam és kacéran csicseregtem: zmijavacig, ha lehet,
 ott vár a nénikém!
 az éjszaka már vastagon burkolta a környező begyütöket,
 a hollópár leszállt egy magányos fára a rozszant házikó mellett,
 a bozontos mellű férfi beletaposott a gázba és az erős motor
 szántani kezdte az üres, fehérlő utat imotsko felé

[Crna ruka, Tamno mjesto, 20.]

Biciklistalányok

a szépséges barátnőm vadul beletaposott
 a terepjáró bringa pedáljába. néhány méterre
 hátramaradtam. egy domb tetején jártunk,
 két kilométerre komizától: a nap lustán közeledett
 a tenger vonalához a horizonton, párák voltak a kilátás,
 akárcsak az én máskor ragyogó szemem, amikor
 a legvárattalanabb kérdéssel leptem meg őt:
 – mi a véleményed a leszbikus szerelemtől?
 – micsoda kérdés, nem értem?!
 – semmi különös, csak elgondolkodtam ezen amikor
 franco elhozta a terhes barátnőjét, aki bevallottan
 leszbikus, és akinek mellesleg sikerült gyereket csinálnia.
 önkéntelenül feszes fenekét és keble
 dús domborulatát néztem, nem volt kellemetlen
 – nem reagálok, ha egy nő néz, még kevésbé
 ha megérint – felelte határozottan, sőt fölényesen,
 úgybogy egy pillanatra elszégyelltem magam ügyetlen
 kérdésem miatt. a fények odalent egy útemre
 pisláskoltak, a derengő víztükörön hangosan
 sóhajtott egy hajó, valószínűleg csak a parton
 romantikusan sétálókat tüdvözölte, miközben
 ismét felszálltam az ördögi bringa nyirkos
 nyergébe amely többnyire törte a seggemet, de néha
 fel is izgatótt kemény és kényelmetlen,
 perverz dudorával, és most még vissza kellett menni
 a városba a hepebupás lejtőn.
 – engem egy kicsit izgat, bár nem vagyok biztos
 benne, hogy szeretném-e kipróbálni – mondtam inkább
 csak igazolásul és örülten taposva a pedált
 messze magam mögött bagytam a nappali
 hőség ideges remegésében, mely együtt hunyt ki
 a bagyadt nap egyre törékenyebb sugaraival a látbatáron

[Biciklistice, Tamno mjesto, 54.]

CSORDÁS GÁBOR FORDÍTÁSAI